

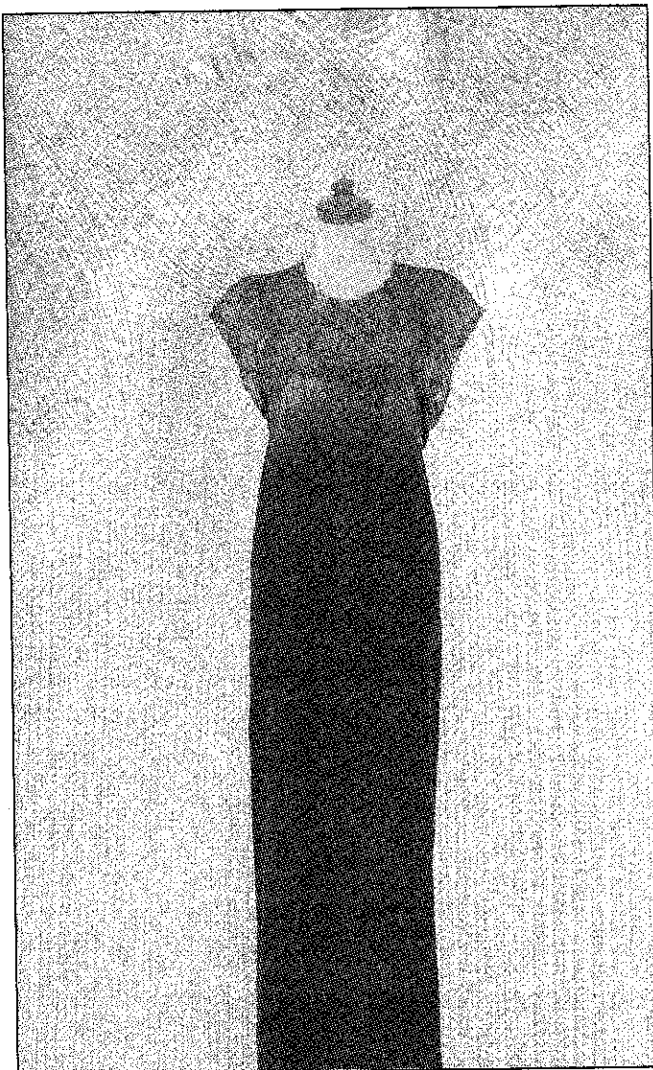
KARAKUMI-KJOLE. Da mange japanske kvinder er holdt op med at gå med kimono, har Akihiko Izukura ladet sig inspirere af vestlig tøjstil.

Kunsthåndværk

DET FØRSTE, MAN møder, når man er kravlet op ad snelegangen i Rundetårn, er en kæmpe stor snebold af filt, som spas- og tekstilmageren Akihiko Izukura har trillet ud foran døren til udstillingsloftet. Eller er det månen som skimmelost, der, faldet ned i det gamle observatorium? Lige indenfor på et bord ligger forbilledet så i miniature: Jordnøddesmå hvide silkekokoner. Er det ikke bare det rene zen?!

Selve udstillingen 'Zero Emission' (Intet til spilde) består af eksempler på Izukuras tekstilkunst: vævede stofbaner, kimonoer, kjoler, bæltter, farveprøver m.m. Det hele bliver til i en økologisk proces, hvor intet går til spilde. Stoffet til de røde kjoler i forskellige nuancer, man kan se ophængt, bliver således indfarvet i det samme bad, hvorved det første stykke får den fulde farvestyrke, det næste bliver lidt blegere, indtil al farven er brugt op. Heller ikke engang de nellikeblomster og andre blomster og insekter, Izukura udvinder sine farver af, får lov at gå til spilde. Blomsterne knuses til pulver, der kan bruges til at lave glasur til keramik, eller pulp til papirfremstilling. Som man også kan se, bliver der ikke klippet noget af stofferne, når de er skåret af væven, trådene får lov at hænge ned, og stoffet er hver gang præcist beregnet til formålet: så og så mange stykker tøj kan det blive til af hvert stykke. T-shirten på udstillingen skulle efter sigende kunne spises og være meget proteinrig.

IZUKURA ARBEJDER naturligvis i silke og blander råsilken

Silke-zen i Rundetårn

Den filosofisk interesserede Akihiko Izukuras arbejder i Rundetårn er meget seværdige.

med den finere forarbejdede blanke silke, i et udtryk, der siger, at i naturen ligger det rå og det forfinede lige op og ned ad hinanden, og det sammenstød er jo netop det, designere ofte går efter. Han er i øvrigt på én gang en opfører og én, der viderefører de ældgamle traditioner i ja-

pansk tekstilkunst. Til at begynde med arbejdede han i familiens traditionelt anlagte tekstilindustri i hjembyen Kyoto, men han havde også en filosofisk trang til at finde essensen af tekstilet, selve fænomenet det vævede, og sammenhængen mellem elementerne i processen fra den

spundne tråd til flet, strik, indfarvning. Her spiller silken som det vigtigste orientalske tekstilmateriale naturligvis en central rolle. Silkekoken er et af naturens mange virkelige undere og et tilbagevendende fascinationspunkt i østlig kunst, digtning, metafysik og naturfilosofi.

Den filosofiske interesse førte til, at han dannede et forskningscenter, hvor han sammen med skiftende medarbejdere og elever efterhånden nåede frem til det økologiske som omdrejningspunkt for alt, hvad han laver. Også i Japan er kunsthåndværket trængt økonomisk og æstetisk. Japanerne går ikke i kimonoer som før i tiden, og derfor har Izukuras arbejde også rettet sig mod at indføre vestlig tøjstil i produkterne. Men altså økologisk baseret, sådan at noget af langsomheden i de traditionelle teknikker bliver bevaret.

Udstillingen med Izukuras arbejde i Rundetårn er blevet til på initiativ af arkitekten Jens Hvass, og den kan absolut anbefales. Selv om det måske kunne lyde sådan, med al den korrekte økologi, så er der ikke noget flip og vadmæl over hverken udstillingen som sådan eller Izukuras meget tidløse design. Man træder ind i et svævende rum af silke, midt inde i det tunge tårn, og går rundt i østligt spindelvæv mellem grå sommerfuglevinger af stof med Købmagergades rummel i ørerne. Et vellykket sammenstød.

CHRISTIAN BUNDEGAARD
christian.bundegaard@pol.dk

Zero Emission. Moderne japansk tekstil af Akihiko Izukura. Rundetårn. Til 17. juni.